

Med hjerte i Sandviken

Vi leverer alt innen:

- Alle typer taktekking
- Autorisert protan forhandler
- Takrenner, takhetter, og beslag
- Fasadekledning
- Takvinduer
- Taksikringsutstyr
- Ventilasjon
- Radonbelegg.

Besøk vår hjemmeside:
blikkenslageroen.no

Tanken bak «*Med hjerte i Sandviken*» er å lage et hefte/blad som bringer «Sandvikskulturen» ut i bydelen. Heftet distribueres gratis til all husstander i Ytre Sandviken. Dersom dette blir et vellykket prosjekt, kan vi tenke oss dette som et årlig opplegg, med nye historier og innspill.

Foruten «forfatterne» har disse bidratt:

Tegninger/illustrasjoner:
Dag V. Utle

Journalist:
Rune Nielsen

Grafisk design:
Thor Gudmundsen

Koordinering, idé:
Arne Nordlid.

Grafisk produksjon:

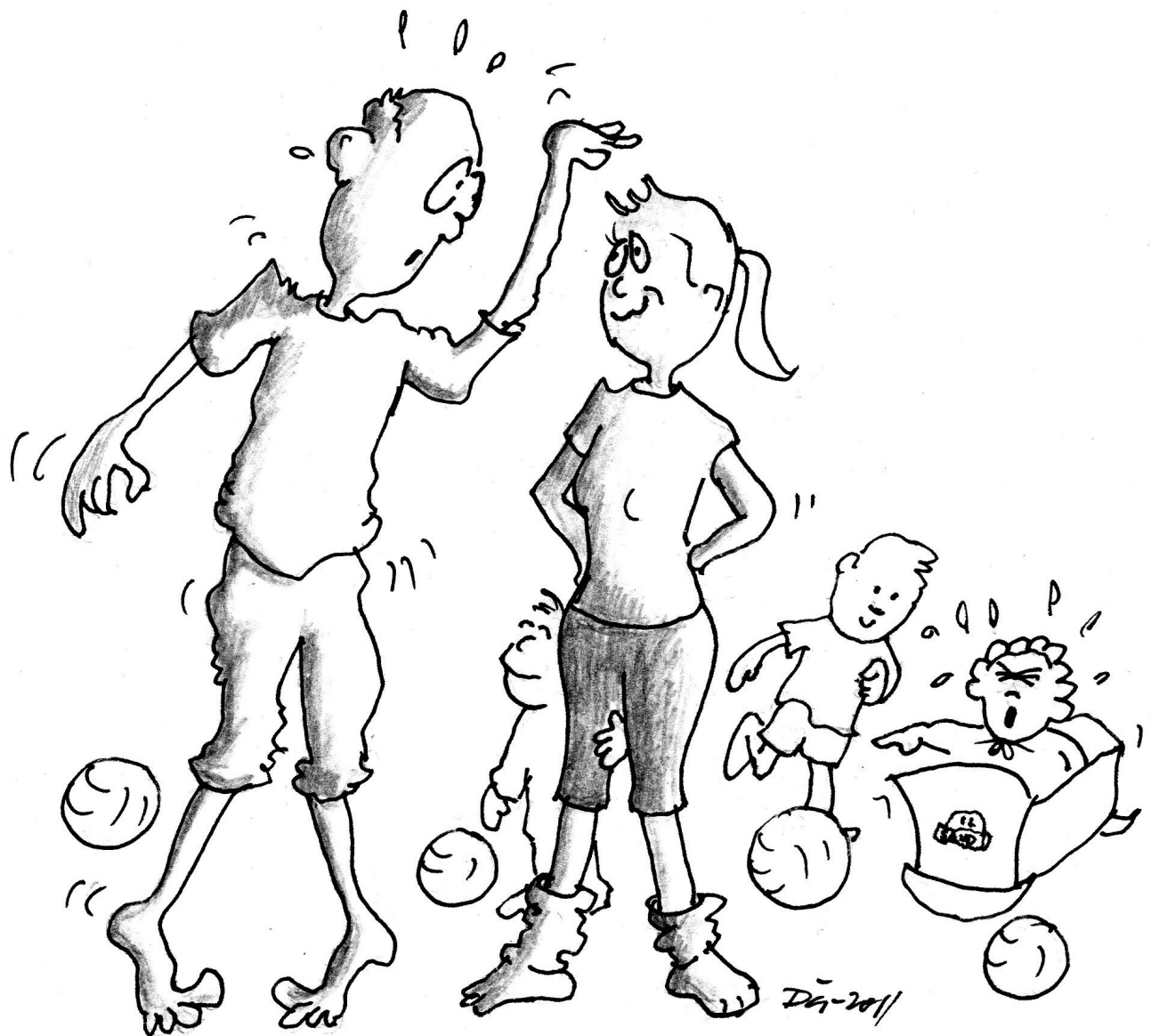

BODONI

Gift med Sandviken	4
Minne og tanker fra en oppvekst i Ytre Sandviken på 1960- og 1970-tallet	6
Nei, nei tape for disse sosialarbeiderne og sosialistene	8
Club Nord	10
Intervju med Blikkenslager Roger Thomsen	12
Drømmenes teater	14
Opplevelser på Stemmemyren på 1960-tallet	16
Bortekamp	18
En underlig debut	20
Andersen og Steiro	21
Intervju med Atle Bjørge	22

Gift med Sandviken

Av Arvid Ones

Jeg er gift. Med Sandviken. Med Ytre Sandviken.

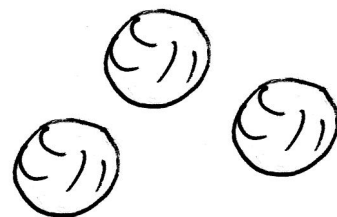
Det startet på Den Nasjonale Sin Scene. Jeg var skuespiller, hun koreograf. Hennes oppgave var å lære meg å gå i takt sammen med noen andre. Dans som det også kalles. Mine kollegaer talte til fire og gjorde noe med beina samtidig og så kunne de gå hjem. Jeg måtte ha ekstratimer. Mange ekstratimer. Nå sitter jeg og denne koreografen i Sandviken sammen med tre gutter som alle spiller fotball og tilbringer tiden sin enten på skolen eller på Stemmen. På grunn av en slostrils mangel på rytmesans har idrettslaget Sandviken nå en kretsdommer, en dyktig midtbanespiller og en rødhåret smågutt som sannsynligvis vil ende sin karriere som midtstopper i Barcelona.

Hva visste jeg om hva det ville si å gifte seg med en Sandviksjente? Det står i klubbsangen at det er mulig å få sandviksfolk ut av Sandviken fordi de alltid har Sandviken i hjertet sitt, eller noe sånt. Det gjelder ikke alle. Tanken på å bo et annet sted på kloden er for min kone absurd. Både Oslo, Voss, Tønsberg og London er uaktuelle bosteder. Til og med Eidsvåg er for langt unna. Når vi er på ferie er det ikke til å unngå å legge merke til den roen som senker seg over familien – når vi kommer hjem igjen. Vi i vår familie er enige om at New York er et fantastisk sted. Det er bare synd at det ligger så avsides til.

Og så er det fotballeseongen da. Den varer hele året. Vi ser det mest på alle de sorte gummipartiklene som ligger strødd rundt i vårt usedvanlige vakre hjem. Gamle bildekk har noen fortalt meg. Brukes på kunstgresset for å gi den riktige friksjonen. Vi er fire gutter som løper oppå dette kunstdekket. Fotball er det vi lever og ånder for. Vel, de tre yngste løper, jeg mer bare er der. «Pappa! Du spiller ikke fotball, du går fotball» sa en av de ekle sønnene mine til meg en dag. Det er nok sant. Men når jeg er på Stemmen og

spaserer rundt med en ball mellom beina treffer jeg andre eldre menn som gjennom hele sitt liv har hatt stor glede av å leke med fotballen. En arbeidskollega av meg var i sin ungdom god til å spille fotball. Nådde så pass langt at han spilte i den nest høyeste divisjonen. Han sa at det var ikke det fysiske som var det viktigste han satt igjen med etter karrieren. Nei, som han sa: «Det er fotballen som har gjort meg til et nesten skikkelig menneske.» Skjønner hva han mener. Ikke minst når jeg ser på miljøet her i Sandviken. På de tre sønnene mine. Jeg er ikke et øyeblikk i tvil om at det de opplever på fotballbanen er med på å skape det gode kameratskapet som de har. Jeg har lyst til å bli svulstig. Det vi kan takke I.L. Sandviken for er at de lærer barna våre hva solidaritet er for noe. Ikke dårlig det i en tid hvor ord som fellesskap og likeverd har måttet vike for selvsrealisering og narsistiske styliker.

Ser på min kone. Ser på min svigerfamilie. Og mine tre sønner. Sandviksfolk. Selv har jeg bare bodd her i femten år. Innflytter. Men det er en god del av oss etter hvert. Til og med fra utlandet. Vi kan ikke være nostalgiske. Enda. Men vi kan nyte godt av den vennlighet og det storsinn som dere sandviksfolk har greid å bygge opp. Tusen takk. Sandviken – mer enn bare et fotballag. •

Minner og tanker fra en oppvekst i Ytre Sandviken på 1960- og 1970-tallet

Av Jean Monclair

Det var mange fristelser man kunne komme ut for på en tur fra Eikebakken til Stemmemyren. Små og store butikker, som satte fart på de få kronestykkene vi hadde i baklommen. Flere kroner kunne vi få hvis vi fant flasker som vi kunne pante. På tomten til Røde kors var det ofte flasker å finne. Før Røde kors sykehjem ble bygget, ble det holdt St.hans feiring der, og i dagene etterpå var det ofte flasker å finne.

Det var kolonialbutikk på hjørnet ved Ellerhusensvei (Sørensen), og vi hadde jo Astor (senere Ojako) i Helleveien ved Breiviksbakken. I kjelleren var det fiskebutikker. Kem husker vel ikke de deilige fiskekakene på gråpapir? Hos Ojako kjøpte vi Wittenberger, som vi delte i to og grov ut innholdet. I korkene på Cola flaskene sto det alltid noe. Vi kjøpte

kokosboller, sjokolade og is. Husker du saftisen med to pinner? Eller den helrøde saftisen, den lille, runde røde fotballisen med lokk? Eg får vann i munnen! Og Kroneisen kostet 1 krone. En Kroneis til 1,25 kr var utenkelig, men det hjalp ikke å protestere. Husker at de røde saftisene kostet 25 øre. Eg hadde tre søte kusiner med meg til Astor og ville ha fire saftis for 1 krone. Eg fikk sjokk da butikkdamen sa det kostet 1 krone og 20 øre for fire is. Eg begynte å gråte for eg hadde jo bare 1 krone, og fikk aller nådigst rabatt, men måtte forstå at nå var isen blitt DYRERE!!

Så vandret vi i retning mot «Bennaen», stadig nye fristelser. På venstre side av veien lå Ølfarnes kolonial og ved siden av lå det en blomsterbutikk. Men en bedrift eg aldri glemmer er SKOMAKEREN. Den gamle mannen satt der inne og lappet på sko og såler. Eg kan kjenne den karakteristiske lukten, lukten av en skomaker og hans verksted. Fantastisk!!

Så var det videre forbi en «elektrisk butikk», Glass og Ramme og i enden lå Baugstø. Hos Baugstø luktet det tobakk og fin mørk sjokolade. Baugstø hadde noe som ingen andre hadde, nemlig Ladegårdens is. Den var bare helt nydelig!!!

Så kom vi til «Bennaen» (bensinstasjonen for dem som ikke allerede har forstått det). De solgte ikke bare bensin på den tiden heller. Den gode gamle «Bennaen» ble redningen for sjokoladefrelste etter tidlig stengetid i de andre butikkene. Etter klokken 17 hadde vi jo bare «Bennaen» den gangen.

På andre siden av bensinstasjonen lå det tre butikker. Hatland kjøtt og delikatesse, sukk – slike butikker finnes ikke lenger i vår bydel. I midten lå Birkeland kolonial, eller snoperen som vi barn kalte den. De tre eldre damene måtte jo ha drømmejobben, tenkte vi. Vi kunne få en hel pose med snop for 1 krone. Sweetmint, rødt tyggis til 10 øre, kuletyggis (5 stykker for 25 øre), Smørbukk karameller til 5 øre, og den litt dyrere, men gode brune fotballkjærligheten på pinne til 25 øre. Og den kalde, herlige frosne leskedrikken. Vi tygget nok litt plastikk også i vår iver. Heldigvis varte den lenge, den også. Husker dokker kor godt det luktet i denne butikken? Rett og slett snopelukt!

På det siste hjørnet var det en Martens butikk med deilige brødkaker og bakervarer, tror det var et melkeutsalg der også.

Der Rema i dag holder til var Kolstad kolonial, bank, tannlege, apotek og frisør. Kolstad hadde i en periode en snackbar, omtrent den eneste i bydelen. Den ble et samlingssted for de unge på kveldstid. Ikke alle var like begeistret for dette tilbudet.

Hos Størksen bakeri i Jægerbakken kunne vi kjøpe byens beste skoleboller. Kan dokker huske kor høye de var? Og alt det gule fyllet!! Vi gikk til og med av bussen to stopp før vi skulle, bare på grunn av de bollene. Bollene fra dagen før gikk for halv pris, og de var nesten like gode ... Får vann i munnen bare ved tanken.

Det gikk en snarvei til Stemmen fra buss-stoppet til Åsane – videre opp til Ojako. Følte at det var litt skummelt å gå der., hadde jo sett noen fyllikere der av og til.

Dette var før motorveien gjorde store inngrep i naturen i bydelen.

Stemmen var i en periode vårt andre hjem. Vi bodde der nesten hver ettermiddag og kveld. Brusautomaten med den kalde Bjørgvinbrusen til 3 kroner smakte

fortreffelig etter trening. Banemann Andersen hadde god is i frysen også. Men gressbanene ble vi kjeppjaget fra hele tiden. Gresset følte vi aldri skulle bli brukt til fotball. Banene bare lå der ... Selv «midt på natten» ble vi jaget, selv om banene var grønne, tørre og fine. Men vi ga aldri opp ...

Det er vel minst to butikker til oppe i høyden, som jeg ikke har nevnt. S-laget i Skytterveien og Mundal høyt oppe i Øyjorden. Der oppe gikk det rykter om uvanlige åpningstider, spesielt til tørste... Den lille kolonialen var nok den første i Norge med utvidet åpningstid. Det var mange år før Astrid Gjertsen og Kåre Willoch fikk gjennomslag for en litt lengre handledag senere på 1980 tallet.

Men da var vi begynt å bli voksne, og fikk litt andre interesser og fritidssysler.

Ja, eg lengter ofte tilbake til 60- og 70-tallet. Bedre oppvekst kunne eg ikke fått!

«Du kan nok få meg ut av Sandviken, men du får aldri Sandviken ut av meg». •

Nei, nei tape for disse sosialarbeiderne og sosialistene ...

Av Rune Nielsen

En vakker maldag på midten av 1970-tallet møtte Sandviken «strilalaget» Arna. Alle lag utenfor gamle Bergen kommune – bak de 7 fjell – var «utenbys» for oss Sandviksgutter. I denne perioden hadde Sandviken uvanlig mange spillere og ledere som tok utdanning innen barnevern og skolevesen. Dette ble av enkelte oppfattet som noe sært og radikalt. Rykter om «sosiale trekninger» ved Sandvikens julelotteri, var også med på å bygge opp myter. «Heldige» vinnere hadde ofte bostedsadresse i barakkene der idrettshallen ligger i dag. Området huset mange familier med trang økonomi ...

Arnas spillende trener på denne tiden het Cato Ellingsen jr. En ypperlig fotballspiller med bakgrunn fra Årstad, et lag som på 60-tallet herjet på nest øverste nivå i Norge. Det rutinerte Arna-laget satset på opprykk og anså «ungguttene fra nordre bydel» som et lett bytte selv om kampen gikk på Stemmen.

Oppgjøret ble som ventet hardt og tøft. En rekke mann mot mann dueller preget kampbildet. Høyt tempo, taklinger på grensen og mye munnhuggeri. Ta og gi. Undertegnede – som flere andre i rød og hvit drakt – fikk stadige kommentarer på en usømmelig hårlengde fra motstandere. Langt hår og ung alder forbant nok sindige og mer voksne «striler» med sosialisme og annen styggedom.

Kampen ebbet ut og så ut til ende 0–0. Dødslitne spillere ventet på sluttsignalet. Dommeren tittet på uret og holdt to fingre i været. 120 sekunder i tillegg. Kroppen verket og beina følte som gele. Med et minutt igjen går Arne Nordlid på enda et diagonalløp. Ufattelig, han hadde løpt hele kampen igjennom. Spissen tar ballen med seg ned mot døddlinjen inne i 16-meteren. Jeg tvinger ut det siste av krefter og gjør meg spillbar 45 grader på 13–14 meter. Arna slår ballen presist i beina mine. Mot meg kommer en brunbarket og veltrent spillende trener med mord i blikket. Han er så tett på at jeg føler besluttsomheten hans gjennom hele kroppen. Pulsene slår i 200. Dødslitne legger jeg an til skudd, men han er for nær. I stedet blir det

en skuddfinte og jeg drar med meg ballen til siden. Kolossen i mot har imidlertid satt seg i bevegelse. Han kaster ut høyrebeinet for å blokkere skuddet som ikke kommer. Dermed kan jeg fortsette mot målet. Ut kommer keeperkjempen Fritjof Berthelsen. En legende med mer enn ti år i Arna-buret. Han stuper mot beina mine. Med en siste kraftanstrengelse klarer jeg å tuppe ballen over han og inn i nettemaskene. 1–0!

Nede på gresset registrerer jeg ville hyl fra medspillerne. De stormer til og vi havner i en gledeshaug foran Arna-målet. Bak oss sitter den spillende treneren til motstanderlaget fortsatt i

spagaten. Han slår rasende med knyttneven i gresset mens han skriker: «Nei, nei, tape for disse forferdelige sosialarbeiderne og sosialistene fra Sandviken. Det går f... ikke an». Arna-spillerne fortviler mens vi karrer oss til midten. Dommeren blåser ut sluttsignalet. Det er 15. mai og solen skinner. Oppkjøringen mot nasjonaldagen kan fortsette ... Vi gleder oss til å samles under idrettslagets fane. På sidelinjen jubler også ledelsen i klubben. Flere av dem er helt klart på høyresiden i det politiske landskapet. Sandviken er heldigvis en klubb med hjerte og plass for alle typer folk. •

simonsen vogtwiig

Club Nord

Av Morten Lorentzen

Club Nord. Bare eg tenker på det, så ser eg dampen fra 350 mennesker som står ut av alle vinduene i den lille barakken. Et lite lokalet fullstendig overfylt med ungdom, en dag midt i uken, omtrent i 1971. Et hån mot alle brannforskrifter, men i Idrettslaget Sandvikens historie, en overstadig begeistret glede over at nota var full. Smekk full. Fordi at i den tiden var det å skaffe penger til Idrettslagets virke, omtrent som å drive med en eller annen form for snurpenot.

Og her hadde vi virkelig funnet gull. Club Nord var en syk suksess.

Barakken til Club Nord var antagelig en av mange barakker i Stemmemyrsområdet som tyskerne bygget. Sannsynligvis hadde denne barakken noe med den

store stallen som tyskerne hadde like ovenfor. Et eller annet sted i Okkupasjonsmaktens idé om å være i vårt land, hadde den lille barakken som ble til Club Nord en oppgave. Derfor ble den bygget.

Og eg kan se en Geir Davik gå rundt som en høyere offiser, ikke ulik de som en gang bygget barakken, eg kan se han gå rundt og være Generalen i Club Nord.

Avmålt, nesten bisk. Alvorlig og autoritær. Noe vi i ettertid lett kan se at situasjon krevde. Det er ikke vanskelig å se at administrasjonen av Club Nord, eg tror det var på en onsdag, krevde denne type lederskap. Eg kan se ham, og Geir Davik utrykte en ro og mørk sindighet, koblet med en bråttsjø av beslutsomhet, hvis situasjonen krevde det. Han tjente penger til

Idrettslaget gjennom å drive dans med levende orkestre. Dette virket som et fluepapir, for nær sagt alle Bergens ungdommer. For ka skjedde vel i denne byen for en sektentenaarig på en onsdag? Jo, det skjedde noe. I en barakk ved Stemmemyren som het Club Nord.

Eg er seksten år. Eg skal på dansen i Club Nord. Eg é et rart og ensomt menneske i livet, som spiller fotball i Sandviken. Eg er en middelmådig keeper. Eg er forelsket i popmusikk og all annen ensomhet som finnes på et gutterom. Eg har ideer om nokke, men først og fremst har eg ideer om kem eg skal finne i salen når de spiller «A whiter shade of pale». For eg vet at det er siste dansen, og selv om eg liker min aleinehet, så vil eg, mer enn alt, ha kontakt. Ha kontakt med en av det annet kjønn.

Eg har stått i haugen og fyr. Tre eksportflasker har eg truet ned, kanskje med Fred Larsen, kanskje med Egil Bøe. Eller sammen. Vi har i minsugrader truet ned dette ølet, for å kjenne oss som verdensmestre. Vi har sunget låter av Bob Dylan, fordi det passer med vår aleinehet. Aleineheten som det er, å kjenne på din egen stolthet samtidig som du har drøm om at en kvinne skal komme. Eg er ikkje sikker i dag på om vi ble så veldig fulle, men idéen om en rus gjorde greien. Vi trodde vi ble det. Det holdt for oss. Vi ble verdensmestre, og jentene også trodde at det skulle være sånn.

Men det er ikkje det eg vil snakke om. Eg vil ikkje fortelle om hva slags aften en Egil Bøe eller en Fred Larsen kan ha hatt i dette lokalet. Eg vil snakke om musikken. Musikken som ble brakt hit til en liten tyskerbarakke av folk som Geir Davik og også Rune Titlestad. Live. Eg vil si noe om at eg i en alder av seksten år fikk høre fantastisk popmusikk spilt «live».

Og hva det gjorde med meg.

Det vanligste var et band som het «Shandy». De spilte tøff musikk, og også de spilte den høsten en låt

av SteppenWolf som het «Magic Carpentride». Merkelig i grunnen. At alle band spilte den. Men det gjorde de.

Eg kan fortelle om da «Safb» spilte hele baksiden på «Abbye Road» i ett, to uker etter at plata var gitt ut. Eg kan også fortelle om bandet «Wentzel», som i tillegg til legendriske Geir Wentzel, hadde Inger Lise som vokalist, og Terje Rypdal som gitarist. Og hvor Geir Davik hev korpelig og kroppslig bassisten rett ut av lokalet fordi han var full på jobb, og eg fortsatt kan se Geir komme inne igjen, og snu seg mot scenen, gni seg i hendene slik man gjør når man har vært ute med bosset og si: «Spell gutter!» Og dette bandet spiller «Baby you can drive my car». Med Inger Lise. Og de spiller for livet.

Senere i mitt liv skulle eg ha med sånne folk å gjøre, og bassisten Sveinung Hovensjø, som er en av de største bassistene i Norge, har tryglet meg om å fortelle at det ikke var han. Han som Geir Davik tok i ræven og i nakkeskinnet, bar ut og hev han bortetter sementen med trynet først. Sveinung Hovensjø har bedt seg fritatt for denne historien. Da jeg nevnte det for Inger Lise, spurte hun meg om vi ikke kunne snakke om noe annet.

Men mye større var det med et merkelig engelsk band som kom på besøk en onsdag, et engelsk band som var pepet ut over hele Vestlandet fordi de ikke spilte dansebandmusikk.

De spilte en onsdag i Samhold for 1200 kroner. De var seks mann og det låt på en hel annen måte enn noen bergensband eg hadde hørt.

Og de het «Supertramp».

Så har jeg altså vært en liten pompøs drittunge i samme lokalet som da «Supertramp» spilte i «Club Nord». En ungdom som akkurat den kvelden, etter å forsøkt meg på Marioen, eller å tungekjøsset med Sisselen, gikk hem til mitt gutterom, og tenkte: Kem faen var det bandet?

Kan du få en rikere oppvekst? •

Blikkenslager Roger Thomsen:

Har aldri sendt en regning til I.L. Sandviken!

Av Rune Nilsen

I Fagerdalen like ved Helvetesvannet på Lønborg holder det dynamiske og tradisjonsrike firmaet Blikkenslager Øen hus. Daglig leder og eier Roger Thomsen, er stolt over å ha vokst opp som nabo til Sandviken kirke på 1960-tallet. I dag bor den blide og dynamiske håndverkeren fortsatt i verdens beste bydel, nærmere bestemt Ladegårdsgaten. Han er forlengst tilbake til røttene etter noen års «utlendighet» i Åsane.

– For oss gutter som vokste opp i «posthusene» nedenfor Rothaugen skole var det naturlig å begynne i Sandviken bataljon på 1960-tallet. Eg ble «rævadilten», men allerede som 10-åring flyttet vi te Åsane. Den nye bydelen trengte et idrettslag og laget trengte gutter som ville spille fotball. Ildsjelen Ivar Dybsland gikk fra dør te dør for å hyre inn rekrutter te det blodferske idrettslaget som ble stiftet seinhøstes 1971. Faktisk var eg et av de ti første medlemmene! Første kampen spilte vi mot Tertnes – resultat tosifret tap.

Sandviksgutten flirer litt ved tanken på å ha vært en pioner. Åsane ble en del av Bergen kommune i 1972. Fra et lite bygdesamfunn til en moderne bydel på få år. Roger Thomsen fikk sannelig oppleve store forandringer i nærmiljøet på 1970- og 80-tallet.

– En periode fungerte eg som trener for aldersbestemte lag og det fortsatte eg med då vi flyttet til Sandviken på siste del av 80-tallet. Men etter noen sesonger med aldersbestemte lag i Varegg, sa eg stopp.

Det krevende og ansvarsfulle arbeidet som blikkenslager og en økende familie ble prioritert. Heldigvis innså eg det i tide.

Den ungdommelige 53-åringen faller i staver et øyeblikk. Han strutter av energi, men samtidig kan ingen redde verden alene. Noen ganger trenger vi alle å ta en pust i bakken og finne ut hva som er viktigst i livet.

Med tre døtre i Sandviken/Varegg Fotball og «bonussønnen» Espen med 8 NM-gull i utforsykling, har det vært mye å følge opp som sjåfør, støtteapparat, sjefssupporter og leder for sykkelklubben BMK i 15 år. Espen er for øvrig medeier i bedriften. Jentene hadde tydeligvis arvet gode gener fra farfaren, Sverre. Min far fikk forresten mange kamper for Sandviken på 1950-tallet. Faktisk slenger mine nå voksne jenter fortsatt innom og bidrar når laget trenger hjelp. Fotballmiljøet gir glede og varig vennskap. Og til alle som sier at sammenslåinger ikkje e' bra: Sandviken/Varegg-konseptet på jentesiden har fungert glimrende! En viktig bidragsyter i den prosessen har vært Rolv Behrens fra Ellerhusens vei.

Blikkenslageren har fått mer tid til å gjøre jobben som sjef i et firma med 14 ansatte. Et godt, gammeldags firma som leverer taktekkingsjenester til både bedrifter og private. Dessuten monterer Øen ventilasjonssystem i kontorlokaler, butikklokaler, industrilokaler så vel som i private hjem.

– Blikkenslager Øen e' et team. Her finnes ingen innbyttere. Alle bidrar helhjertet. Vi satser på nevenyttig ungdom. Siden blikkenslagerlinjen e' nedlagt på videregående skole, må vi utdanne folk selv. I den gamle Prefaboden i Skuteviken har vi 2 ½ stilling til lærere i firmaet som driver praktisk og teoretisk utdanning. Norge trenger unge fagarbeidere. Mange gutter som dropper ut av videregående har et enormt potensiale dersom de får spesialrettet undervisning. Alle mennesker har garantert et behov får å være med å yte, tjene sine egne penger og bli en del av et arbeidsmiljø. Ungdommen må føle at de bidrar. Det gir selvfølelse og livsglede.

Dette er noe Roger Thomsen brenner for. Engasjert lener han seg framover og han tar opp et viktig tema i samfunnsutviklingen.

– Vi må få fagene til å overleve. Norske ungdommer forstår at meningsfylt håndverk e' topp når de får foten innenfor. Konkurransen fra Øst-Europa e' stor. Eg tar ikkje munnen for full når eg sier at tvilsomme arbeidsformer preger en del av våre utenlandske konkurrenter. Og hva med garanti når kunden reklamerer?

Innspillet i debatten tar opp noe som vil prege diskusjonen i de fleste tradisjonelle håndverksyrkene i tiden som kommer. Vår mann ønsker å gjøre kundene fornøyde.

– Har du et gammelt og slitt tak som du er redd for skal begynne å lekke? Skift taktekingen før det oppstår lekkasje! Når lekkasjen først e' oppdaget, e' mye skade skjedd. Det kan derfor være lurt å finne ut akkurat hvor gammelt ditt tak e', og hva som e' levetiden for taktekingen. På denne måten kan du beregne når taktekingen skal byttes neste gang.

En av jobbene i høst har vært restaurere taket på klubbhuset til I.L. Sandviken, Paviljongen. Vi har ikkje sendt regning til klubben. Sandviken gjør en fantastisk innsats for barn og unge i bydelen. Eg kan ikkje love vanlige kunder samme betingelser som idrettslaget, men gratis befaring kan vi gi til alle. Blikkenslager Øen e' klar, takarbeid, sette inn og reparere takrenner kan vi gjøre året rundt! •

Drømmenes teater

Av Jan Erik Kolaas

Oppe under trærne på den ene langsiden av banen kan jeg se Anette og Margrethe. De står i ly av den kalde vinden. Anette går i parallellklassen min. Jeg har kjent henne siden barnehagen. Anette har aldri vært på Stemmen før når vi har trent. Jeg vet ikke hva hun gjør her. Det lyse, vakre håret hennes blafrer i vinden.

Jeg skrenser sykkelen og grusen knaser under hjulene. Frosten har kommet, det er hvit, skinnende rim på bladene på bakken. Jeg plasserer Tempo-sykkelen i det slitte, mørkegrønne sykkelstativet som står plassert inn mot garderoben. Henrik og Bjarte er allerede ute på grusbanen. De slår lange pasninger til hverandre. Henrik er flink å dempe de høye ballene på brystet. Han skyter brystet frem, og i det ballen treffer brystet, krommer han brystkassen. Ballen ligger helt død. – Skynd deg og skift, Lars Helge, roper de, treningen begynner om fem minutter. Jeg tar bagen fra bagasjebrettet og rusler inn i garderoben.

Inne i garderoben er det stor stemning. Alle er opprømte etter 2–1-seieren over Fana. Jeg merker den stramme kamferlukten. På det skitne, lysebrune linoleumsgulvet ligger tomme brusflasker og brukt tape strødd overalt.

– Glimrende frispark, Bjørn Are, sier Terje.
– Helt oppe i vinkelen, keeper hadde ikke en sjanse.

– Jeg siktet midt på keeperen, svarer Bjørn Are og ler. – Det pleier jeg alltid å gjøre. For jeg bommer alltid litt.

Alle ler. – Tror du vi har en sjanse mot Lyngbø, Jan Reidar, spør Tor. Jan Reidar er treneren vår, vi forguder ham. Hvis dere jobber like hardt som mot Fana er det muligheter, sier han. Kampen mot Fana vant vi fordi vi sloss som løver. Vi vant midtbanen. Vi klarte hele tiden å presse dem bakover på banen.

Ute er det begynt å sludde kraftig nå, og bladene fra trærne virvler i vinden. Jeg ser etter Anette og Margrethe, men de er borte vekk. Sunket i jorden. Kanskje de er gått bort på butikken for å snope. Jeg vet ikke. Jan Reidar blåser i fløyten og vi samles foran det ene målet.

– Det blir en lett trening i dag, sier Jan Reidar. – Jeg vil at vi skal samle overskudd til søndag. På treningen i dag skal vi trene på to ting etter oppvarmingen: Avslutninger og straffer. Avslutningene mot Fana kunne ha vært bedre, vi skjøt mye, men de fleste av skuddene gikk himmelhøyt over. Dessuten trenger vi å trene på straffer. Hvis finalen ender uavgjort, skal den avgjøres med straffesparkkonkurranse.

Tor og jeg jogger ved siden av hverandre rundt banen. Vi diskuterer forskjellige episoder fra Fana-kampen. Tor legger ut om hvordan han rundet venstrebacken til Fana. Han tok en Johan Cruuff-finte på ham som Jan Reidar har vist oss på flere treninger. – Backen kom helt ut av balanse, sier Tor og ler. – Jeg skal prøve det samme på søndag, backen på Lyngbø skal få slite.

– Likte du cornerne mine? spør jeg.

– De var flotte, sier Tor. – Spesielt det i første omgang, det med skru i. Synd det traff tverrleggeren, litt lavere så hadde du skrudd den rett inn.

– Hvorfor er Anette her? spør jeg. Tor og Anette går i samme klasse.

– Aner ikke, svarer han. – De er sikkert bare ute på tur.

Etter dusjen har vi spillermøte i klubbhuset. Klubbhuset ligger i en rødmalt løe like ved banen. I det ene hjørnet av klubbhuset er det et glassmonter fullstappet av pokaler. Her er mange innrammete diplomer på veggene. Nesten alle diplomene er diplomer som Sandviken har fått for å ha vunnet

kretsmesterskap i Bergen. På veggene henger ellers forskjellige vimpler fra lag som Sandviken har møtt. Den mest eksklusive vimpelen i klubbhuset vårt er vimpelen til Sunderland, vennskapsklubben vår i England.

– Ok, folkens, da vil jeg ha litt stillhet her, sier Jan Reidar med myndig røst. – «Never change a winning team», sier de i England. Det samme sier jeg til dere i dag. Det blir ingen endringer på laget siden sist. Dere gjorde en strålende kamp alle mann, og jeg håper vi kan beholde den gode flyten mot Lyngbø. Men jeg vil at vi skal spille litt mer defensivt enn mot Fana. Vi trekker Lars Helge ned fra venstrevingen, til en venstre halvposisjon. Vi skifter fra 4-2-4 til 4-3-3. Lyngbø har noen sterke midtbanespillere som vi må demme opp for. Vi skal ikke ha mer taktikksnakk her nå. Jeg vil at dere går hjem og pusser fotballskoene i kveld, legger dere tidlig, og tar en lett frokost i morgen, gjerne noe corn flakes eller noe sånt. Så møtes vi her på Stemmen klokken 12 i morgen, en time før kampstart. Ok?

Vi rusler ut fra klubbhuset og ned den lille bakken til grusbanen. For mange av oss er det den første sesongen vi spiller fotball. Søndag har vi muligheten, søndag kan vi bli det beste puttlaget i Bergen sesongen -71.

På vei hjem treffer jeg Anette og Margrethe langs veien. Anette spør når kampen begynner i morgen.

– Klokken ett, svarer jeg.

– Ok, svarer hun. – Det hadde vært råstilig om dere vant. Margrethe og jeg kommer og heier.

– Kjempebra, svarer jeg.

Jeg sykler hjem den tunge bakken opp mot huset vårt. Vanligvis sliter jeg de siste hundre meterne, men i dag kjennes ikke bakken tung ut i det hele tatt. Jeg er hjemme på null komma null. •

Opplevelser på Stemmemyren på 1960-tallet

Av Thor Gudmundsen

Etter en oppvekst i søndre bydel med 2 ½ års skolegang på Ny-Krohnborg med gutteklasser, splitpenn med blekkhus, og avgrensning av skoleplassen hvor jenter og gutter kunne oppholde seg, var det et stort sjokk for en ung gutt å komme til Hellen Skole og starte opp i en blandingsklasse midt i året i 1965.

Skytterveien ble bostedet for en ung 10-åring.

Stemmemyren ble inntatt vinteren 1965, nysprøytet grusbane med stålis, og vi gikk på lengdeløp med strekkbuksen godt ned i skøytene som selvfølgelig var Ballangrud.

Dette var det første møte med Stemmemyren. Etter hvert skulle Stemmemyren bli selve fotballparadiset.

Det var i disse årene vi gikk rett hjem og satte fra oss ranselen og så rett ned på banen.

Det ble mange kamerater i disse årene, men de første jeg hadde kontakt med var Roar Holm, Geir Arnesen og Odne Hellebø, alle bosatt i Skytterveien og jevngamle med meg, og vi gikk på Hellen Skole. Sammen med meg ble vi medlemmer av Idrettslaget Sandviken.

Det var i disse årene hele ytre Sandviken forandret seg med ny infrastruktur, såkalte drabantbyer ble bygget opp, nye villastrøk kom til, og tillegg hadde vi gamle arbeiderstrøk med bl.a. barakkene som nærmeste nabo til Stemmemyren.

Møte mellom alle disse kulturene ble for mange en kulturkollisjon. Men vi unge gutter fra de forskjellige miljøene gikk stort sett godt sammen.

Det å møte Stemmemyren med sine meget engasjerte medarbeidere, som holdt alle banene i orden var en opplevelse for seg selv.

Og vi unge kjuagutter hadde mange diskusjoner og sammentreff med dem.

Vi fikk aldri lov å spille på gressbanene utenom kamper. Disse gressbanene var «hellig» grunn. Å bevege seg utpå der med knotter under skoene (Viking Proff) utenom en offisiell kamp, satt opp av kretsen, var bortimot den største synd du kunne begå. Brutale tilrop og et godt spark i ræven om de fikk tak i deg, var det som gjaldt da.

Koksgrusbanen var et kapittel for seg selv. For å få spilletid utenom Sandviken sine treninger måtte vi unge gutter jobbe for det.

Rensing av koksen før den kunne legges ut på banen ble vår jobb.

Ikke rart at dette ble en fin koksgrusbane, ja mye bedre en «Møllaren». Ja, det skal de ha disse banemennene. De opprettholdt gode baner sesongen igjennom, og at vi hadde en småguttebane med gress var hele fotball Bergen misunnelige på.

Rundt Stemmemyren i disse årene stod det fortsatt gamle tyskerbarakker fra 2. verdenskrig. Der bodde fortsatt en del av de menneskene som hadde det sosialt vanskelig.

Barna og ungdommene derifra var utsatt for mye som jeg tror vi ikke hadde godtatt i dag. Disse barna og ungdommene spilte fotball sammen med alle oss andre.

Treningene i I. L. Sandviken var OK, men alt det som foregikk utenom treningene var interessant. – Slosskamper, hard mobbing, og det vi i dag vil kalle psykisk terror.

Et eksempel fra disse dager er da en av de hardføre ba undertegnede stille seg i mål med følgende utsagn; – Du får 10 skudd på mål, redder du noen av dem, «klinker» eg deg. – Han skjøt; 3 skudd gikk utenfor, 2 gikk i mål, 5 reddet eg, – slikt blir det juling av. Du gjorde ikke slikt mot større gutter ustraffet den gang.

Banemennene på Stemmemyren ble opp i gjennom oppveksten alltid et problem for en litt mer pertentlig ungdom, som var keeper.

Min mor likte ikke å få all koksgrusen inn i tørkeskapet i Skytterveien, og hun ba meg pent om følgende; – Kan du ikkje skylle tøyet før du kommer hjem. – Eg så gjorde i dusjen etter en våt keepertrening. – Da kom en av de berømte banemennene: «Ka i helvete e' det du holder på med?» – «Eg skulle prøve å skåne min mor for klesvasken». – «Skåne din mor for faen, – har du tenkt å stoppe alle slukene her, din jævel?»

Jeg ble da kastet ut av dusjen, og gikk slukøret hjem.

Men skryt skal de ha disse banemennene, de gjorde jobben sin ...

Stemmemyren var og ble et samlingspunkt for alle i bydelen og nærmiljøet. Det var et rikt sted å vokse opp. Jeg har meget å takke for av opplevelser, og all den erfaring dette har gitt meg. •

Bortekamp

Av Arvid Ones

Våren er en fin årstid. Lyse kvelder, blomstring i Hardanger og skarverenn. Og mange forfattere har skrevet vakre ord om dette fenomenet som gjentar seg hvert år. Bjørnstjerne Bjørnson var veldig flink til å beskrive våren.

Hva skjer så i Sandviken når det våres? Noe av det alle legger merke til er at det samler seg biler utenfor Sparbutikken på Stemmen og ved Statoil. Dette er foreldre som skal kjøre sine håpefulle til bortekamp. Her, utenfor Spar står jeg også med bilen min en tidlig vårdag. Småguttene til Sandviken skal spille sin første ellverkamp. Nå skal guttene kjøres helt til Ågotnes.

Ettersom min kone og jeg er det som man på fagspråket kaller eldre førstegangsfødende, så er jeg blant de eldste i foreldregruppen. Bilen min er også blant de eldste. Dette gjør vel sitt til at det finnes kulere måter å komme seg til Ågotnes på enn å sitte på med pappaen til Sivert.

Men til slutt har også jeg bilen full av talentfulle trettenåringer som skal debutere i ellverfotball på fremmed gress. Gutta, Jo Melvin, Eskil, Jacob og Sivert er spente og usedvanlig pratsomme. Kjeften går som lykkeshjul på alle fire. Alle fire er enige om at denne kampen er starten på en lysende fotballkarriere. Etter noen år på Sandviken sitt A-lag, skal de spille for en større klubb i utlandet. Før vi har nådd Fløyfjellstunellen har gutta kavet seg skikkelig opp med fremtidsvyer. I det vi kjører inn i tunellen proklamerer Eskil: «Gutter! Vi leker at vi er med på et billøp! Og akkurat nå ligger vi på tiende plass!» «Jaaaa ...!» roper de andre.

Søte små snørrunger, tenker jeg. Små barn, store gleder. Siden vi ligger i venstre fil tar jeg like godt og kjører forbi en Toyota. «Kult. Niende plass,» kommer det fra Jo-Melvin.

Jo da, fint å bli omtalt som kul. Legger meg likevel i høyre felt og tar til takke med niende plass. Gutta snakker om lærerne sine, noen av de er komplette idioter og noen er litt mindre idioter. Så er det trenerne i Sandviken. Greie nok mener gutta, men de har ikke peiling på fotball. Så snakker Eskil om pappaen sin som har spilt i Brann og til og med har vært innom landslaget. Respekt. Det eneste jeg kan skryte av er at jeg vant sekstimeteren i et skolemesterskap i Nordhordland, men har på følelsen at det ikke helt holder så jeg legger heller bilen til venstre og kjører forbi tre biler til.

Når vi kjører inn i Damsgårdtunellen ligger vi på femteplass. Alle i bilen jubler. «Vi er i mål når vi kjører ut av tunellen. Kanskje vi tar medalje.» Gutta er igjen opptatt av billøpet. Nå får den eldre førstegangsfødende tenning også. Venstre felt. Litt mer gass. Vi avanserer. Vi nærmer oss målstreken. «Fy flate! Vi er på bronseplass.» Det er en lastebil som må passeres før sølvet er sikret. Jo da, den skal jeg greie. «Vi kan ta gullet! Stå på Arvid! Ikke vær feig!» Hvorfor ikke? Vi er snart på siden av lederbilen. Og akkurat da jeg er på siden av lederen blitser det i en fotoboks. «Fotofinish!!» roper gutta i kor.

Jeg kommer meg raskt ned i anstendig fart.

Ikke husker jeg noe av kampen. Hjem igjen kjørte jeg veldig sent.

Det kostet mye penger. En solid fartsbot. Og skal jeg være ærlig, så fortjente jeg den. Men, surt var det. I stedet for å kjøre ungene kunne jeg sendt dem i drosje. Det hadde lønt seg.

Hva er så meningen med denne historien. Jo! La ungene begynne i I.L. Sandviken. Bedre idrettslag finnes ikke. Men! Vær forsiktig med hvem som kjører barnet ditt til bortekamp. Unngå for all del eldre førstegangsfødende! •

En underlig debut

Av Dag Utle

Eg var bare 11 år. Det var faktisk i 1957. Storeguttene i gaten hadde sett meg finte og trikse med ballen og klistre den i muren i Amalie Skramsvai – under en grønn benk som fungerte som dukkemål.

«Du er tatt ut på småguttelaget! Du skal spille venstreving!»

Det var han som så meg som skulle være lagleder. Eg ble glad og stolt, men mest skremt. Laglederen så det.

«Tenk å få spille i drakten til Sandviken!»

Det gjorde det hele bare verre. Det bruste inni meg. Fryd eller redsel? Eg hadde sett A-laget på stadion i Landsdelsserien sammen med min far. Den nest øverste serien i Norge. De var gode.

«Men ... eg har ikkje fotballstøvler?» fikk eg stotret frem.

Storegutter er bra å ha, på godt og ondt. De lærer deg å tåle egling, du blir tatt med i Stoltzekleiven og får kondis og de lærer deg å sykle under stang på voksensyssel. I gaten vår var det fullt av storegutter.

«Du kan få kjøpe et par støvler av meg!» Det var den kjekkeste storeguttene i gaten som sa det. Det var han som min mor tillot å ta meg med ut av bydelen for første gang. No hadde han lagt støvlene på hyllen. Han hadde satset alt i en kamp, men lyktes ikkje.

«Men eg hakje penger!»

«De koster bare 1 krone. Symbolsk pris» sa han uten helt å vite ka ordet betød, «og i tillegg ligger det en 25-øring under sålen i venstrefoten. Den må du ikkje flytte. Då betyr det ulykke. Den hjalp ikkje meg, for eg er høyrefotet.»

Eg pantet nokken flasker, og vips var eg eier av et par brune lærstøvler med vernetå og påspikrete nudder. Klar til bruk, men altfor store.

I garderoben på Stemmemyren kom første nedtur. Draktene var ikkje rød og hvit. De var mørkeblå. Riktignok

fikk vi hvite bukser, men trøyen klødde nokke infernalsk. Det var ull. Så mykje visste eg. Men glemte var det då vi løp ut på gresset på småbanen. Lukten av det vårgrønne underlaget og tjæren som nettmaskene var satt inn med var himmelsk. Dette var livet. Eg var på vei til Landsdelsserien, følte eg.

Kampen bølget fram – og tilbake. Eg for opp og ned langs vingen og fikk være ani ballen nokken ganger. Klapp på skulderen fikk eg i pausen også. Mest som trøst har eg tenkt etterpå. Så begynte det å regne. Som det kan i Bergen. Kliss våt ble den blå ulltrøyen tyngre og tyngre og aksjonsradiusen min mindre og mindre. Til slutt holdt den lille guttekroppen på å gi opp. Totalt utslitt av den tunge børen.

«Løp!» hørte eg. Eg så den brune, tunge lærballen rulle mot målet. Keeperen var utspilt, men ballen ville trille utenfor målet. Eg vet ikkje kor kreftene kom fra. Trøyen hang og strittet imot. Gresset var blitt brun gjørme og regnet plasket drit opp i ansiktet. Det var ikkje viljen, den var tom for lengst. Det må ha vært instinkt. Det som seinere skulle gi meg flere hundre kamper for klubben. En tå stakk frem, ballen endret retning og noten beveget seg. Jubelen på sidelinjen ville ingen ende ta.

Venstrefoten, tenkte eg. 25-øringen under sålen! Den trosset både vær og vind og ull og feil farge på drakten. Eg var over tredve før eg sluttet med å ha lykkemynten under sålen. Den måtte nok tåle både seier og tap. Den dukket opp i tankene kun av og til. Eg tenkte mer på gleden ved å løpe ut på banen i hvitt og rødt. Det har eg alltid gjort. •

Andersen og Steiro

Av Morten Lorentzen

På Stemmemyren var det i hele min tid en banemester som het Andersen. Han kan ha hatt et fornavn, men for oss het han bare Andersen. Andersen var en sindig mann i en blågrå lagerfrakk og eg minnes at han også i perioder hadde en liten hatt oppe på hodet, men jeg er ikke kar om å huske hva slags hatt. Derimot er jeg bombesikker på en ting. Andersen røkte pipe. Alltid.

Det mest forbløffende med Andersen var at han behandlet oss guttunger med en slags respekt, og det var en lavmælt utstråling av velvilje over mannen. Han hersket over Stemmemyren, han hadde nøkkelen til ballskapet, og han solgte brus. Vannvittig, ufattelig himmelsk deilig brus fra Bjørgvin Brusfabrikk. Personlig foretrakk jeg appelsinbrusen, ikke Asinabrusen, men den som het Appelsin. Smaken av denne brusen etter en steinhard treningsøkt, kan ikke beskrives. Det er den beste smak jeg kan huske å ha drukket. La meg også legge til at dette var før iskjølt brus og automater. Vidunderlig likevel.

Andersen var grei og nøt like stor respekt på Stemmyren som Paven gjorde i Vatikanet.

Vi fikk lov til å låne baller av ham, når vi på fridager ikke fant på noe annet å gjøre enn å stå på grusen og skyte på hverandre.

Hans adjutant Steiro var alt annet enn grei. Steiro var Fjellkamerat og næret et betydelig om ikke hat, så i hvert fall en kraftig irritasjon, mot alt folk i Idrettslaget Sandviken drev med.

For eksempel når vi på en varm junikveld snek oss ned på gressbanen, Gullmyren, for å spille fotball, en forbrytelse av sanseløse dimensjoner, i følge Steiro, som rett som det var kom løpende etter oss fra ingensteder, på sine meget korte bein som gikk som trommestikker, og spente oss i ræven. Noe vi fant såpass underholdende at vi rett som det var gjorde dette bare for å se om han var våken.

Da Thor Gudmundsen, som av alle steder har slått seg ned på Jessheim, i sin tid fyllte førti år, ga vi ham i gave to fine gullfisker i en bolle. De het Andersen og Steiro, og det var med barnets befriende triumf over voksenautoriteten vi så dem svømme rundt der inne. Etter to uker fløt dessverre Andersen og Steiro opp med buken i været, og av dette lærte vi: Det var kun på Stemmemyren Andersen og Steiro egentlig kunne trives. •

Atle Bjørge – en kjøpmann med fotball i blodet

Av Rune Nilsen

Den store parkeringsplassen foran Rema-butikken i Eidsvåg signaliserer noe av det samme som innehaveren av butikken, romslighet.

Vi møter den joviale, trygge og allestedssværende butiksjefen i kjente omgivelser. Dette er lederen som tar tak, gjør alle jobbene som en hektisk hverdag i en dagligvarebutikk krever. Få inn varer, hjelpe kunder, snakke med selgere, ta i mot tipping, vise personalomsorg, holde orden i regnskapet og sørge for at regninger blir betalt og tusen andre oppgaver. Eidsvåggutten som akkurat har passert 60 år virker like vital som da han spilte fotball i yngre år.

– I den tiden jeg vokste opp, hadde ikke Eidsvåg aldersbestemte lag. Derfor gikk flere av oss fra området her, f.eks. Gunvald Ramsøy, Rune Titlestad og Stig Roth, inn i Sandviken som unggutter. Vi hadde hørt om gøyeturer til England og seriøs satsing på unge talenter. Et eventyr for unggutt som spilte fotball. Noen ledere ble med på lasset, f. eks. legendariske Jan Mortensen.

Han smiler litt vemodig i nostalgis tankeverden, 1960-tallet føles nesten like lenge siden som krigen, men samtidig strømmer minnene på som om det skulle skjedd i går. Den ungdommelige kjøpmannen har hatt mange gode stunder i fotballmiljøet.

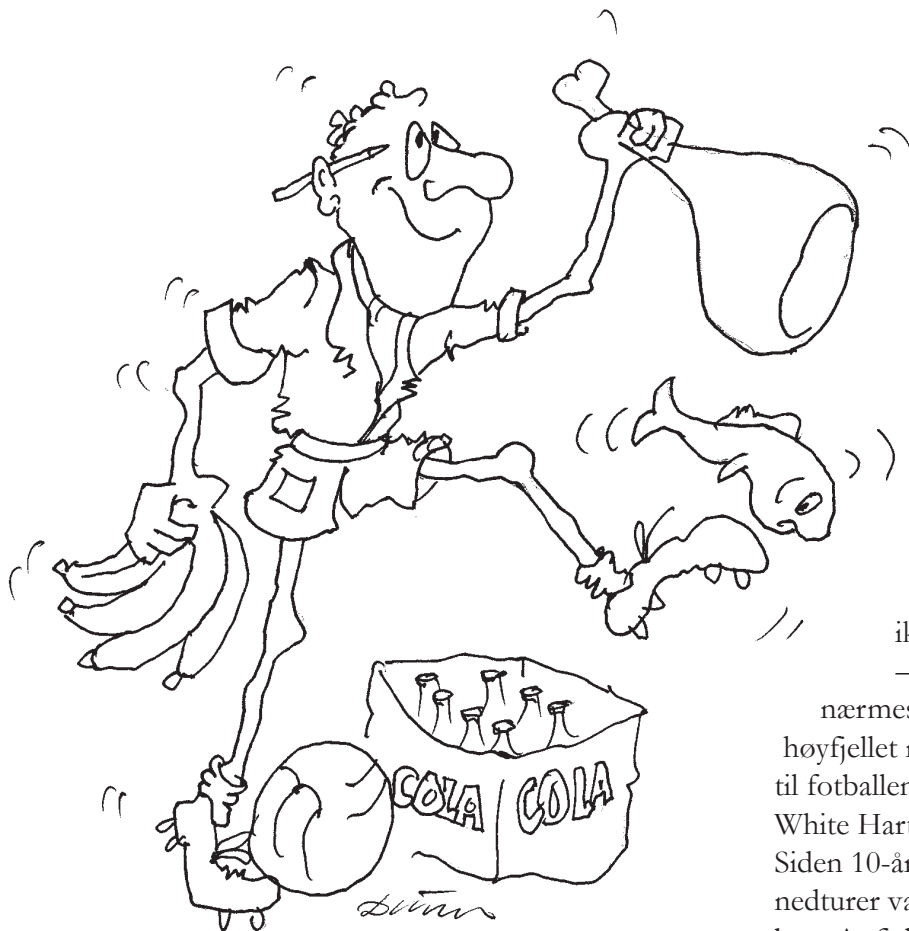
– Stort sett spilte jeg centerhalf, selv om centerløper var den første plassen min. Noen ganger måtte jeg faktisk steppe inn som keeper! Til dagens unge kan jeg opplyse at centerhalf betyr midtstopper, og centerløper

er det samme som spiss. God spenst gjorde hodespillet til en av styrkene mine. I Sandviken fantes mange artige typer, jeg husker godt folk som Geir Davik, Terje Fredheim, Arne Andreassen, Jan Reidar Rasmussen og Reidar Bjørnestad. Mange av de folkene fra den tiden fikk seg jobber der arbeid med mennesker sto sentralt. Sandviken var en klubb med høy sosial kompetanse. Vi lærte alle noe om viktige verdier allerede som unggutter. Garderobekulturen ga oss en solid ballast videre i livet.

Som voksen gikk Atle Bjørge tilbake til røttene og spilte fotball i Eidsvåg til langt opp på 1980-tallet. Han tok også noen sesonger i Norna-Salhus, dagens Bergen Nord, i en periode. Bl.a. forteller han fra en avgjørende opprykkskamp:

– På overtid fikk vi straffe. Alle forsto at skåring der ville være helt avgjørende. Lagets faste eksekutør og store stjerne vegret seg. Dommeren blåste utålmodig i fløyten, men ingenting skjedde. Vel, noen må ta ansvar, tenkte jeg og steppet fram. Stirret keeperen dypt i øynene og trilte heldigvis ballen i mål! Heldigvis, for treneren var en diger gubbe med sterk autoritet. Med bom måtte jeg tatt beina på nakken og løpt! Nå ble det jubelrop og klapp på skulderen!

Mens intervjuet pågår, dukker en ung ansatt opp i døren og spør om råd til noe som ikke stemmer helt i kassen. Atle'n viser stoisk ro og sier han kommer og ordner saken. «Bare slapp av, kommer snart» er beskjeden, og ungdommen trekker seg høflig tilbake.

– Det er viktig å ta vare på de som jobber her, vi har et stabilt arbeidsmiljø med lite fravær. Jeg håper og tror at de ansatte liker å ha Rema Eidsvåg som arbeidsplass. God kjemi mellom kolleger smitter over på kundebehandlingen. Vi ønsker å være serviceinnstilte og hjelpsomme. Klarer vi det, skaper vi en god butikk sammen.

Undertegnede kan bare slå fast at Atle Bjørge må ha lykke med sine forsetter. Rema Eidsvåg er et sted som lever opp til uttrykket «hyggelig handel». Men øker omsetningen?

– Siden 2007 har vi doblet volumet. Faktisk har vi den nest høyeste omsetningen av Rema-butikkene i hele Bergensområdet. Vi har kunder fra hele Åsane og halve Sandviken. Likevel har vi plass til enda flere!

Hvor lenge har den fotballinteresserte butikksjefen tenkt å holde koken, tynger ikke alderen og ansvaret?

– Skal jeg koble ut, reiser jeg med mine nærmeste til hytten på Filefjell og slapper av i høyfjellet noen dager. Ellers drar jeg en gang i året til fotballens vugge, England. Aller helst går turen til White Hart Lane for å se favorittlaget, Tottenham. Siden 10-årsalderen har de liljevites oppturer og nedturer vært en del av livet. Stemningen der er unik, bare Anfield kan måle seg ...

Han forteller videre at neste reise blir i mars, kampen mot arvefienden, Arsenal.

– Da sitrer jeg av spenning. Elektrisk atmosfære. Akkurat like spennende som første gangen jeg fikk på meg Sandviksdrakt som småguttespiller. Stort! Men hør – nå må jeg inn i butikken. Kan ikke sitte her og mimre hele dagen! En god sjef må være et godt eksempel! •

REMA 1000

Øvre Ervik

Erviksveien 11

ÅPNINGSTIDER

Hverdager

07.00 – 23.00

Lørdager

08.00 – 21.00